

Oğullar

– kamil-erbil · 04 Şubat 2025

Bu gün oda arkadaşımı toprağa verişimizin yedinci gecesi,bu nedenle toplantı salonumuzda aramızda kur'an okumasını bilenlerce ruhu için mevlid okundu.

Ben buraya geleli bir sene kadar ya olmuştu ya olmamıştı, bir gün müdüre hanım beni odasına çağırarak "Bak sana yeni bir arkadaş veriyoruz,sende artık iki kişilik odada yalnız kalmaktan kurtulacaksın" dediği zaman na yalan söyleyeyim sevindiğim den daha fazlada üzülmiştim. İki kişilik odada tek başına kalıyor ve canım sıkılıyordu ama ya yeni gelecek oda arkadaşım ile anlaşamazsam ne olur diye düşünüyordum. Burada öyle arkadaşlarımız vardı ki sanki ana kız gibi aynı odayı paylaştıkları gibi öyle arkadaşlarımızda vardı ki sanki birbirleriyle ezeli düşman gibi idiler. "Hayırlısı olsun kızım" dedim müdüre hanıma "İnşallah iyi biridir" dedim. "İyi iyi sen merak etme" dedi "İnşallah!" dedim.

Onunla müdüre hanımın odasında ilk tanıştığımızda nasıl olduysa oldu ikimizde kanı bir birimize ısınyverdi,sanki yıllarca birbirimizi tanıyorduk.

Yıll arın yorgunluğu yüzünde çok derin çizgiler bırakmıştı. Gözleri çekinerek etrafa bakıyordu.Fazla da bir şeyi yoktu,ufak bir çantası vardı,nesi var nesi yok bu çanta içindeydi. "Gel kardeş seni odamıza gidelim" dediğimde ses çıkarmadan oturduğu koltuktan doğrulmaya çalıştıysa da iki büklüm olan belini fazla doğrultama dan bastonuna dayanarak ayağa kalktı."Çantanı ben alırım!" dedim . Beraberce odamıza çıkmak için asansöre doğru yürürken her ne kadar yıllara meydan okurcasına yaşına rağmen yürümeye çalışıyorsa da buraya gelmenin verdiği sıkıntı ve utançtan dolayı sanki ayakları geri geri gidiyor gibiydi,çünkü bu durumu bende çok iyi biliyordum. Kaldığımız kat da asansörden inip kalacağımız odaya doğru yürürken yorulmuş olmasına rağmen bunu hiç belli etmemeye çalışarak bastonuna dayanıp soluklanmak için camdan dışarı baktı "Manzarası da güzelmiş" dedi,dedi ama sesi sanki çok derin bir kuyunun ta en dibinden geliyordu. İşte burası böyledir, ilk gelenler gelişlerinde hep kendini buraya ait sanmazlar,buraya gelmekten utanırlar ama maalesef bazılarımızın hayat da en son durağı burası olabiliyordu. Bizde buraya istiyerekmi gelmiş burada yalnız ve kimsesiz olarak kendimizi buraya hapsedmiştik. Hapsedmiştik diyorum ama yanlış anlaşılmasın hapsedmekten anlatmak istediğim; dışarıdaki kötülüklerden kaçıp buraya sığınmaktır,burayı kendimizi koruyacak kalemiz olarak görmemizden.

Odamızda iki yatak,iki dolap,iki adet yatak ucu dolabı vardı. Kapıyı açıp"Buyur kardeş hoş geldin" dediğimde çok zor işitilse "Hoş bulduk ahretlik!" diyebilmişti. "Senin yatağın burası gel otur istersen uzan yorgunsundur dinlenirsin" dediğimde yüzüme öyle bir baktı ki sanki yılların tüm utancı yüzünden okunuyordu. Çantasını dolabına koydum, yatağının üzerine oturdu iki elini dayadığı bastonuna dayanarak odayı şöyle bir gözleriyle süzdükten sonra "Çok güzel" diyebilirdi. "Öyle!" dedim. Bir an sessizlik oldu,o bastonuna çenesini dayayarak yere bakıyordu. Laf olsun diye"Nerelisin?" diye sordüğümde yavaşça bastonuna dayanarak geriye doğru doğruldu ve yüzüme baktığında gözlerindeki yaşları fark ettim. "Üzülme kardeş, burada olmamıza üzülme yerine buraların bizim gibilere kucak açtıkları için sevinmeliyiz,ne kadar şükretsek azdır.Dışarıda değersiz bir eşya gibi itilip kakılmaktansa

burada insan olduğumuzu anlayarak yaşamak çok daha iyi” dedim. Yüzüme yine dalgın dalgın bakarak gözlerinden akan yaşlara hiç aldirmeden “Öyle ahretlik öyle” dedi. “Sen biraz uzan dinlen ben daha sonra gelir seni alır yemeğe iner sonrada birlikte burayı sana tanıtırım” dedim. Başını olur anlamına salladı, oda dan çıktım.

Daha sonraki günlerde biz iki oda arkadaşı o kadar güzel kaynaştık ki sanki çok önceden tanışıyorduk. Zaman zaman kol kola girip bahçede volta atıyor,kimi zaman televizyon odasında televizyon seyrediyor,kimi zaman da arkadaşlarımızla sohbet ederek vakit geçiriyorduk. Burada zamandan bol bir şey yoktu. Gençliğimizde zamanımız yoktu ama burada en bol şey zamandı. Onun için herkes birbirine istese de istemesed e bazen kendine göre,geride kalanları rencide etmemek için hayat hikayesinin bazı yerlerini değiştirerek anlatıyordu. Burada olanların geride kalanlar çoğunlukla çocuklarıydı,bazende eşi oluyordu. Çok nadirde olsa bazen çok zengin olmalarına rağmen hakiki dosttan yoksun kişiler etraflarından kaçarak buraya sığınıyorlardı.

Bu arkadaşımında hayat hikayesi de bazı ayrıcalıkları olsad a hepimizinki gibiydi ama !.. işte öyleydi... Annesi öldükten sonra babasıyla yalnız kalmış geçimlerini kadın terziliği yaparak kazanıyormuş. Babası da hakkın rahmetine kavuşunca konu komşu “Bak kızım ,böyle yalnız olmaz” diyerek kendinden oldukça yaşlı bir çocuklu bir adamla evlendirmişler.

Adam seyyar satıcılık yaparak hayatını kazanırken bizim arkadaşta yine kadın terziliği yapıyormuş. Bu adamdan dört çocuğu olmuş ama adamın çocuğunu da kendi çocuğu gibi sevmiş. Derken kocası rahatsızlanmış ve ölmüş.Tek başına beş çocukla kalakalmış, yılmamış gece gündüz demeden didinmiş çalışmış sabahlara kadar evinde terzilik yaparak çocuklarını namerde muhtaç etmemiş. Üvey oğluda onu çok sevmiş. En büyükleri olduğundan sanayide düzenli olarak hem iş öğreniyor hemde eve para getiriyormuş. Diğer çocuklar da buldukları işlerde çalışıyor eve yardımcı oluyorlarmış. Askerden sonra üvey oğlan bir dükkan açarak diğer kardeşlerini de yanına almış,almış ama dört kardeşin en büyüğü olan biraz yan yollara sapmış. Nerede bitirimler var oralara takılıyormuş. Bir zamanlar kumarhanelerde çalışmış,velhasıl askere gidinceye kadar girip çıkmadığı bitirimhane kalmamış.Bu arada da kadıncağız hiç durmadan evde dikiş dikerken bir yandan da yan yollara sapan oğlunun peşinden gidip onu zorla da olsa eve getirmeye çalışıyormuş. Çocuklar askere gidip gelmişler,askerlikten sonrada yine üvey ağabeylerinin kanatları altında onun işyerin de ortak olarak çalışmaya başlamışlar. Üvey ağabeyleri evlenmiş ve ayrı ev tutmasına rağmen baba bir ana ayrı kardeşlerini hiç atmamış. Bir ramazan akşamı teravih namazından sonra işyerin de ki sobayı tinerle yakmaya çalışırken sobanın patlaması sonucu kendi de tutuşmuş ve yanarak ölmüş.Diğer kardeşler ağabeylerinin işini hep birlikte yürütmeye devam etmişler,yengelerine ve yeğenlerine bakmışlar. Bir zaman sonrada yengeleri yeniden evlenmiş ama yinede dışarıdan yeğenlerine destek olmaya devam etmişler. Bizim arkadaşta çocuklarına evde terzilik yaparak yardım etmeye devam ediyormuş. Zamanları gelince bizim arkadaş çocuklarını teker teker evlendirmiş. Her evlenen tabii ki evden ayrılıp ayrı ev açsa da işyerleri aynıymış. Kadıncağız yaşlılıktan dolayı iş yapmakta zorlanmaya başlamış. Çocuklarında bu arada işleri yi gitmiş, iyi kazanmışlar. Kadıncağız bir müddet yalnız başına kaldıktan sonra çocuklar “Anne sen yalnızsın bak gel sen bizlerde kal hem canın sıkılmaz daha iyi olur” demişler. Kadın sanki başına gelecekleri biliyormuş gibi direnmişse de sonunda eşyaların toplayıp sırayla çocuklarının yanında kalmaya başlamış. İlk önceleri her çocuğun yanında ikişer ay kalıyormuş ,bu

sonraları bir aya daha sonraları yirmi güne,on beş güne ve düşe düşe bir haftaya kadar düşmüş. Sırası gelen kardeş gidip annesini alıyor eve getiriyor bir hafta dolunca da kadının eşyaları daha akşamdan sokak kapısının yanına konuyormuş, kadınında yapacağı bir şeyi yokmuş.

Kadıncağız artık bir eşya gibi birkaç günde bir, bir evden diğer eve sebepsiz taşınır olmuş. Hayatını çocuklarına adayan kadın sonunda mükafat olarak değersiz bir eşya gibi görülmeye başlamış. Bir gün uzaktan bir akrabası "Bak kardeş bu böyle olmaz sen evlen,hiç olmazsa kocana hizmet eder onun hayır duasını alırsın" diye başlamış kadına söylenmeye. Kadın bir karşı çıkmış iki çıkmış derken bakmış bu yaşadığı hayat da hayat değil olurmu diye evlenmeyi düşünmeye başlamış. Çocuklara hiç bahsetmeden yine eşi ölmüş bir emekli hacı dayı ile evlenmeye karar vermiş.

Çocuklardan habersiz nikah masasına oturmuşken,evlen diyen akraba kadın imza atılmasına az bir zaman kala kadının çocuklarına telefon ederfek"Çabuk anneniz nikah masasında" diye haber vermiş Dört çocukta gelmişler ama iş bitmiş. Çocukların yapacak bir şeyleri yokmuş.

Kadın dokuz sene kadar bu adamla yaşamış,adamda vefat edince yine ortada kalmış.

Çocuklarda kendilerine göre yapılacak tek şeyin onu buraya yerleştirmek olduğunu annelerine söylemişler. Kadında buna dört elle sarılmış,çünkü tekrar çocuklarının evin dönerse gelinlerin dilinden neler çekeceğini çok iyi biliyormuş. Son kocasından kalan evi buraya bağışlayarak son günlerini geçirmek üzere buraya gelmiş,gelmişte analık işte çocuklarını özlüyor. Arada sırada çocuklarının kızmalarına aldırmadan telefonla onları arayarak onları görmek istediğini söylese de çocuklar her seferinde bir bahane ile onu atlatmaya çalışıyorlardı.

O bana ahretlik diyor bende ona can dostum diyordum.

Derken kadın hastalandı. Çocuklarına haber verildi ama maalesef çocukları kadın vefat ettikten sonra gelebildiler.

Gece gündüz demeden kırık bir dikiş makinesi ile çocuklarını hayata bağlayan bu kadının ölümüne bile işlerinin yoğun olmasını bahane ederek çocuklarının hepsi gelemedi.

Kadıncağız ,çocuklarımla gelişini görürüm diye kapıya baka baka öldü.

Arkadaşımın defninden sonra yanıma gelen büyük oğluna "bak oğlum burada annenin eşyaları var almak istersen al hatıra olur" dediğimde eşyaları laf olsun diye karıştırdı içinden çıkan kadının resmini eline aldı uzun uzun baktı baktı ve hiçbir şey söylemeden resmi cebine koyup,"Hoşça kal teyze!"deyip arkasına bakmadan çıktı gitti.

Ben öylece yatağımın üzerine oturmuş arkasından baka kalmıştım.

Akşam yemeğinde masama gelen bir hanım arkadaş "Bak senin rahmetli oda arkadaşının resmi değilmi bu?" dedi. Baktım Odadan çıkarken oğlunun elinde olan resimdi. Arkadaşımın yüzüne bakarak tam soracaktım ki; o, "Bu resmi bahçede sokak kapısının yanındaki çöp kovasında buldum" dedi.

Elimden çatal masaya düştü,bende yemek yiyecek hal kalmamıştı.

Oğlu ayıp olmasın diye annesinin resmini yanımda değilde bahçedeki çöp kovasına atıp çekip gitmişti. Yemek yemeden masadan kalktım,gözlerimden akan yaşların görülmesine hiç aldırmadan odama çıkmak için asansörlere doğru yürüdüm.

Kamil ERBİL